

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Sebastiani Henrici Penzingeri, Consistorialis
Passaviensis, Decani, & Parochi in Trauttmanstorff ad
Laitam Bonus Ordo Triplicis Formatae Concionis Moralis In
Omnia Festa Sanctorum In Amplissima ...**

Penzinger, Sebastian Heinrich

Solisbaci, 1698

In Festo S. Bartholomæi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51763](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51763)

IN FESTO S. BARTHOLOMÆI.

CONCIO PRIMA.

Textus. Ascendit in montem orare. Lucae cap. 6.

Thema. Solitudo, exquisitissima est ad cœlum via.

Exordium.

Apis tantò majore impetu, è funda recta fursum volat, quantò è vibrante manu fuerit remotior: Academicus inscribit Lemma: *Quo remotior, volat altior*: sic quo remotior, solus, abstractus à circumagente mundo quis vixerit, eò scandit altius, & rectius ad superæra, ad divina: teste Joanne Cassiano lib. 8. de instit. monastica: *Solitudo novit emendatis moribus contemplationem purissimam referare, & intuitu sincerissimo spiritualium sacramentorum scientiam revelare.* Ita ad animam salvaturam inquit Deus,

Textus Sacrae Scripturae.

Osee 2. *Ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus.* At

Patres.

Salvandos inquit S. Paulus: *Vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.* ad Coloss. cap. 3. Hinc Patres magis elogiis solitudinem, recessum animi, deprædicârunt. S. Gregorius

S. Gregorius Naz.

Naz. Orat. 41. solitudinem vocat, *animi medicinam*: S. Paulinus ep. 29. *cœlestem officinam*; S. Leo Serm. 8. de jejunio: *Aulam mentis*; S. Basilius; *Aulam sanctam, in qua Deus habitat.*

S. Paulinus.

S. Leo.

S. Basilius.

Si vis corde tenus compungi, intra cubile tuum, & exclude tumultus mundi, sicut scriptum est, in cubilibus vestris compungimini: in cellâ invenies, quod desoris sæpè amittis. Docet

Thomas à Kempis.

Thomas Kempensis de Imit. lib. 1. cap. 20. *Si vis animam tuam in sua virginitatis integritate consistere, secretum appetere,*

recessum

recessum singularitatis inquire, cunctis domus tua foribus, cunctis videlicet sensibus censoria disciplina repagula, ne quis ingrediatur appone: fons enim, qui circumquaque, ne effundatur, occluditur, undis ad alta profluentibus elevatur. Scribit S. Damianus opusc. 12. c. 20. Ubi concava vallium, aspera montium, prarupta rupium cernebam, ibi mea orationis locus, & ut ipse mihi testis est Deus, post multas lachrymas, post caelo inherentes oculos nonnunquam videbar mihi interesse agminibus Angelorum, & letus, gaudensque cantabam: post te in odorem unguentorum tuorum curremus, qui ergo Deo & Angelis frui cupit, dicat: elongavi fugiens, & mansi in solitudine. O desertum floribus Christi verzans! O solitudo, in qua nascuntur lapides, de quibus in Apocalypsi civitas Regis magni exstruitur. Ita S. Hieronymus Ep. ad Heliodorum. Solitaria vita caelestis doctrina schola est, & divinarum artium disciplina, illic namque Deus est, totumque quod discitur. Docet S. Basiliius de laud. vitae solitariae. Cella, terra sancta, & locus sanctus est; inquit S. Bernardus Ep. ad fratres de monit. Dei de solitud. in qua Dominus & servus ejus colloquuntur, sicut vir ad amicum suum, in qua crebro fidelis anima verbo Dei conjungitur, sponsa sponso sociatur. Unum pro certo scio, scribit S. Petrus Damianus opul. 11. cap. 19. O vita benedicta, quia quisquis in amoris tui desiderio perseverare studuerit, ipse quidem habitator est tuus, sed ejus habitator est Deus. Solus intellectus purus & simplex incedens, rapido volatu ad ipsum pervenit conditorem Angelorum, & animarum, & omnium rerum. Concionatur S. Augustinus lib. medit. c. 27. Et iterum tract. 17. in Joannem: Solitudo quadam necessaria est menti nostra, quoddam solitudine intentionis, videtur DEUS, turba strepitum habet, visio ista secretum desiderat. Qui internam quietem diligunt, ipsi de invisibilibus bonis mira cognoscunt, & quanto se a temporalibus amplius elongant, tanto magis aeternis appropinquant.

(Bb) 3

Optimè

Optimè Ovidius: *Benè qui latuit, benè vixit.* Imploratâ S. Spiritûs gratiâ, Conceptus dabo.

CONCEPTUS I.

Confirmatio.

Sacratissima Virgo Maria à Gabriele Archangelo salutatur his gratiosissimis verbis: *Ave gratia plena, Dominus tecum.* Lucæ 1. Duo indicat Dei Legatus: Primò Mariam omnibus cœli donis & divitiis dotatam esse, & abundare exaltatam; Secundo penes delicias, & gaudiis frui inenarrabilibus, quoniam Dominus cum illa: quâ virtute meruit Virgo Maria, adeò gratiâ repleti, adeò exaltari? dicit ipsamet: *Respexit humilitatem ancillæ suæ, ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes.* Humilitas exaltavit, humilitas adeò gratiâ replevit. Sed quæ illa meritoria virtus, quâ Dominum sibi devinxit individuum sponsum, ac comitem? *Dominus tecum.* Devinxit virtute solitudinis: *Sola sine comite, sola sine teste, ne quo degenerare depravaretur afflatu, ab Angelo salutatur.* Scribit S. Ambrosius lib. 2. in Lucam. *Duo dixit Angelus, scribit Hugo in Lucam; gratiâ plena, Dominus tecum; primum meruit humilitas, solitudo meruit secundum, habere Dominum. Fit igitur gratia plena propter humilitatem, Dominus tecum propter solitudinem. Vita ergò solitaria B.V. quam clauso ostio Angelus orantem invenit, ut docet S. Bernardus hom. 3. meruit, (inquit Abbas Franconius lib. 6. de gratiâ) ut singulari prerogativa viscera sua sanctificaret, & ut in carne suâ humanam sibi naturam associaret.* Solitariè viventibus vel maximè se Deus conjungit, gratias, & dona, ac cœlestes delicias communicat prælibandas. Testem produco animam dilectam. Cantic. 3.

CONCEPTUS II.

Inveni, inquit dilecta anima, quem diligit anima mea: Angelorum chori, & hanc felicissimam deprædicant; delicias affluens,

fluens, *innixa super dilectum suum*. Cantic. 8. Congratulor tibi fidelis anima, quæ aliquando amarè flevisi; ast dicito nobis, quo in loco invenisti dilectum tuum? quo medio delicias impertrasti? Optimè recordor te lamentantem Cantic. 3. *Quæsi il- lum, & non inveni*; & tandem fateris: *Inveni, quem diligit ani- ma mea*. Quis hic infelix locus, in quo dilectum invenire ne- quivisti? quis fortunatus ille situs, in quo, quem dolenter quæ- sivisti, hilariter invenisti? recordor te quàm dolorosè flentem, & ingemiscentem, Cantic. 7. *Percusserunt me, & vulnerave- runt me, tulerunt pallium meum*. Nunc ô felix hora! flagra & vulnera, versa sunt tibi in delicias, & oscula; *deliciis affluens*: dic nobis, quo in loco cæsa lamentaris, quo in loco deliciis affluens, lætaris, & jucundaris? Respondet fidelis anima, & digito mon- strat locum, in quo dilectum nequit invenire: *Per vicus, & pla- teas quæsi eum, & non inveni*: in foro, in plateis, ubi pro- phanæ hominum sæcularium curæ tumultuari solent, mundanis, terrestribus negotiis implicata, sponsum, dilectum animæ suæ, non invenit. Desuper eleganter S. Ambrosius lib. de Virginitate: *Non in foro Christus reperitur, non est enim Christus circumso- raneus, Christus enim est pax, in foro lites; Christus justitia est, in foro iniquitas; Christus operator est, in foro inane otium; Christus charitas est, in foro obtrectatio; Christus fides est, in so- ro fraus, atque perfidia*. Cum paululum pertransiissem, de mundanis his curis, ac negotiis, inquam, ad solitudinem, ad vi- tam solitariam, abstractam me convertissem, ecce, *inveni, quem diligit anima mea*. Sponsus in foro, in plateis quæren- tem fugit, recedenti in solitudinem, amplexandum se præbuit. Desuper Philo lib. de Abraham: *Natura enim comparatum est, ut qui Deum invenire cupiunt, amicam ei solitudinem querant*. Indicat pariter locum sponsa, in qua cæsa lamentabatur; *inve- nerunt me custodes, qui custodiunt civitatem, percusserunt me*. &c. In civitate, inter populorum frequentiam ejus ruina; in so- litudine verò ejus factus est ascensus, in solitudine præparatur ei cœlestium deliciarum prægustus: *Quæ est ista, quæ ascendit*
de de-

de deserto deliciis affluens, innixa super dilectum suum. E solitudine anima deliciis affluens, ascendit, quæ in civitate nuda, quæ inter homines tegens vulnerata, ex confragoso desertoque loco deliciis ascendit plena. Exindè noveris, quam inter homines convictus virtuti nocere solet, & quam interit recessus, & vitæ solitudo: *In deserto nitent virtutes, adstat gratiosus Deus.* Concludit S. Antonius Paduanus Dom. 4. Adventus.

CONCEPTUS III.

Isaias cap. 6. dicit, se Seraphim vidisse, stare & volare. *Stabant super illud,* (super Dei solium inquam) & *volabant.* Si stabant, quomodo volabant? Si volabant, quomodo stabant? Quid per stare & volare hic intelligendum? Per stare S. Eucherius vitam solitariam intelligit, ubi, inquam, anima unice in colendo, & amando Deo consistit, à terrenis, & sæcularibus curis in totum abstracta, & recedens, soli Deo vacat, societates & conversationes vitat, solitaria domi meditando, legendo, orando latitat, talis solitaria anima, *stat & volat,* in silentio & quiete consistens, ad altissimam Dei contemplationem rapitur, ad prægustum deliciarum cæli advolat: *Deo adstare, idem est quod volare, festinas ad Deum, sede in quiete, & silentio orationis, elevaberis, & ad Deum Deorum in Sion evolabis.* Concludit citatus Eucherius quæst. veteris Testam. cap. in Isaiam.

CONCEPTUS IV.

Ex Hebræo, Virgo, idem quod abscondita interpretatur: Ita Genes. 24. ubi legit latina versio: *Rebecca Virgo pulcherrima,* Hebræus legit: *Alma, abscondita;* sic etiam Isaiæ cap. 7. pro *U,* *Virgo concipiet:* Hebræus legit: *Alma, abscondita:* Cur rectè Virgo abscondita interpretatur: an fors solitudo, vita abscondita, animas nostras, charas Dei sponsas efficit, intactas à peccatis Virgines conservat? Hoc indicare vult S. Hieronymus Ep. 22. ad Eu-

ad Eustochium, quam hisce verbis paternè hortatur: *Semper te cubiculi tui secreta custodiant, audies à sponso, hortus conclusus soror mea sponsa, hortus conclusus. Quisquis in amoris tui desiderio perseverare studuerit, ipse quidem habitator est tuus, sed eius habitator est Deus.* De vita solitaria scribit Petrus Damianus opusc. 11. cap. 19. *In seipsum collectus, nec nisi quantum necessitas exigit quidquam rerum humanarum attingens, atque secum ipse, & cum Deo colloquens superiorem iis rebus, que in aspectum cadunt, vitam agit, divinas species, puras semper, nec terrenis ullis, & errantibus formis admixtas in seipso circumfert, Deique ac rerum divinarum parvum omnino speculum est, indiesque efficitur, ut lucem per lucem assumat, clariorem videlicet, per obscuriorem, jamque futuri ævi honum, spe percipit, ac cum Angelis versatur, ac licet adhuc in terris sit, terram deserit, atque in spiritu sursum collocatur.* Ita perorat S. Gregorius Nazianz. orat. 1.

CONCEPTUS V.

In veteri lege, ut liber Exodi narrat, apparuit Deus Moyfi, & Ducem populi Israelitici in terram electam constituit: *Educas populum meum filios Israel de Ægypto: Exodi 3.* Quis est iste Moyfes, ubi, & in qua forma apparet ei Dominus? per qualem viam jubetur populum in terram electam deducere? *Quis* Moyfes fuerit, indicat citatus liber, & caput 3. Nempè fuit Pastor ovium, *Moyfes autem pascebat oves Fetro soceri sui.* Apparet illi Dominus, *ad montem Dei Oreb, in flamma ignis de medio rubi.* Viam ordinat Deus, non floridos campos, sed asperos, & horridos Arabiæ infelicis scopulos; ad opus adeò eximium, ad educationem populi in terram electam, cur providissimus Deus non potentem Regem, sed pastorem inermem, ineruditum, blemum, & balbutientem, mediâ ex parte hominem mutum eligit? cur Majestas divina in flamma ignis, in spinoso rubo residens

Pars II.

(C c)

appa-

apparuit? cur inscrutabilis bonitas non compendiosam, jucundam, suavem, & facilem semitam, sed saxa, & scopulos, viam asperam, in terram electam ordinat? Ad quæstiones respondeo: Pastor nonnè quasi semper, & omni tempore solitudinem colit, & inhabitat, Pastorem eligit Deus in Ducem populi ad terram promissam; discamus: solitudo, vita abstracta, recessus è mundi hujus tumultibus, optimus Dux est ad Patriam electam æternæ beatitudinis. *O desertum*, exclamat S. Hieronymus Ep. ad Heliodorum, *floribus Christi vernans, ô solitudo! in quâ nascuntur lapides, de quibus in Apocalypsi, Civitas Regis magni exstruuntur.* In flamma ignis, & in rubo apparuit Deus; in flamma observabitur, ut S. Anastasius Synaita docet, quod de terrâ quali semper avolet, loca superiora appetat, & sequatur; mentem asceticam, abstractam de mundi vanitatibus, ac solitudinem incitans, designat. Rubus spinosa sola tegit, rubum spinosam teret, & homines fugiunt, intactam relinquunt, solitudinis verum exemplar; in flamma ignis, & in medio rubi apparet Dominus, indicium: solitariè degentibus, abstractis à mundi tumultibus, præsto est Deus, in eorum cordibus suaviter inhabitat, & moratur suis copiosissimis donis, ac gratiis. Audi S. Augustinum, tract. 17. in Joannem: *Solitudo quadam necessaria est menti nostræ, quâdam solitudine intentionis videtur Deus.* Optimè Oleaster in Exodum: *Audis hic quibus hominibus, & in quibus locis, Deus secreta sua revelet, nempe deserta loca incolentibus.* Non ergò floridam semitam, sed rupibus & saxis desertam, ac asperam Arabiæ viam, Deus iter in terram electam ordinat, documento nobis: solitudine, vitâ abstractâ à mundi tumultibus, & vanitatibus, tutissimam viam ad cœlestem patriam patere. Confirmat iterum S. Augustinus lib. medit. cap. 27. *Qui internam quietem diligunt, ipsi de invisibilibus bonis mira cognoscunt, & quanto se à temporalibus elongant, tanto magis æternis approxi-
pant.*

CONCEPTUS VI.

David consentiens in certamen & conflictum cum gigante illo Goliath, in castris, ut militem decet, cum Rege Saul non permanlit, sed ad desertum pascendis ovibus reversus est: exindè iteratò in conflictum descendit: *Abiit David, & reversus est à Saul, ut pasceret gregem Patris sui in Bethlehem. 1. Regum 17.* & iterum: *Surrexit itaque David mane, & commendavit gregem custodi, & onustus abiit, sicut praeceperat ei Isai.* Hæc notare libeat. Transeamus nunc ad librum 2. Regum cap. 10. hic legentis, Regem Hanon, Legatos Davidis etiamnum Regis, turpiter despexisse, vestes eorum, & barbas dimidiâ parte præscindendo: *Tulit itaque Hanon servos David, rasiisque dimidiam partem barbæ eorum, & præscidit vestes eorum medias usque ad nates, & dimisit eos.* David hæc inaudiens: *misit in occursum eorum, erant enim viri confusi turpiter valdè, & mandavit eis David: manete in Jericho, donec crescat barba vestra.* Cur quæso conflictum initurus cum Goliath, in castris generosus miles non perseveravit David, sed ad pascua ovium revertitur? Deinde, cur Legatos suos in Jericho remanere imperat? Ad utramque quæstionem respondeo: Oves in desertis, pratis ac agris, in solitudine pascuntur, ad desertum, ad solitudinem igitur descendit David pastorem agens, exindè robur maximum, ac victoriam contra inimicum, sibi summam felicitatem, regnum & sceptrum auspicatoris: sic asserente Basilio Seleu. orat. 15. *Tales animas (solitudinem nempe excolentium) legere novit gratia, quare & gregis cura disceant, vocavit ad regnum.* Discamus ex hinc, quantum conducat, animum in solitudine cœlestibus præmunire, ut valeamus de hostibus truculentissimis; mundo, carne, & Dæmone triumphum reportare: discamus ad obtinendum regnum cœleste, vel maximè conducere solitudinem, vitare hominum consortium, sibi soli pietatibus vacare. Legatos suos in Jericho, David expectare jubet, inibi indubiè ornamentum corporis prædicens: *Donec crescat barba vestra.*

(Cc) 2

Jericho,

*Fericho, inquit Abulens. quæst. 5. erat hinc depopulata & c. & ibi poterant manere isti, quasi solitarii, quoadusquo cresceret barba eorum. In Jericho, in solitudine manere jubet legatos, ornamentum corporis prædicens: quia crescet eis barba; ad intantum meum accommodè loquitur Eucherius apud glossam: *Hic necesse est, sedeant in Jericho, donec crescat barba, id est, donec incrementa virtutum in eis nascantur*: Solitudo ergò dat viros, solitudo aptos & dignos facit viros, qui cœlesti David, Christo Jesu in regno cœlorum adsint, & se præsentent.*

CONCEPTUS VII.

Aquila avis, summis prærogativis ab auctore mundi donata est, Aquilæ seipsum Deus maximus comparare dignatur, Deut. 32. *Sicut Aquila provocans ad volandum pullos suos, & super eos volitans expandit alas suas, & assumpsit atque portavit eum in humeris suis*; inter animalia illa Ezechielis cap. 1. Aquila primatum tenet, & facies Aquila desuper ipsorum quatuor. Unde erga Aquilam tam liberalis est Deus? Job causalem dicit cap. 39. *Elevabitur Aquila, in arduis ponet nidum suum, in petris manet præruptis & silicibus commoratur, atque inaccessis rupibus*: solitudo vitæ, tam copiosis prærogativis Aquilam cumulavit: opportunè S. Gregorius lib. 11. moral. cap. 19. *Ad præceptum Dei elevatur Aquila, dum visionibus divinis obtemperans in supernis suspenditur, fidelium vitæque & in arduis nidum ponere dicitur, quia desideria terrena despiciens, spe jam de cœlestibus nutritur*. Quàm benè ad propositum S. Augustinus lib. medii. c. 27. *Qui internam quietem diligunt, ipsi de invisibilibus bonis mira cognoscunt, & quantò se à temporalibus amplius elongant, tantò magis aternis appropinquant*. Testis chara Sponsa Cantic. cap. 4.

CONCEPTUS VIII.

Sponsus dilectam sibi animam foecundam dicit, ut gregem caprarum: *Capilli tui sicut greges caprarum, qua ascenderunt de monte Galaad, dentes tui sicut greges tonsarum, qua ascenderunt de lavacro, omnes gemellis factibus, & sterilis non est inter eas.* Cur foecundam ut capram dicit? Capra montes & colles, avia & deserta petit, recessus quaerit, & hic invenit pascua optima, adeo conducentia, ut iterato concipiat, gemellos feliciter pariat. Capras solitudines amantes describit ornatè S. Ambros. in collectis: *Spectantur à pastoribus suis dumosa de rupe pendentes, ubi luporum incursus esse non possunt, ubi foecunda arbores fructum integrum subministrant; cernere licet uberi lacte distentas super teneram sobolem maternà pietate sollicitas.* Quae nunc anima fidelis, capram imitata, solitudinem quaesiverit, recesserit à mundi strepitu, & rerum vanarum cura, sola, soli Deo intenta, inveniet pascua Spiritus ter optima, geminos pariet fructus, jucunditatem animi, & consolationem hic in terris, & ibi laetitiae & gaudii coelestis dulcedinem, & abundantiam.

Hortor ergo cum S. Chrysostomo: *Evolve te ipsum ab occasionibus, & in secretum ab hominum consuetudine recipe locum, si vis virtutem contueri.* *Epitogus*

Amen.

(Cc) 3

IN FESTO

IN FESTO S. BARTHOLOMÆI.

CONCIO SECUNDA.

Textus. Ascendit in montem orare. Lucae cap. 6.

Thema. Ut actiones nostræ prosperæ sint, cum oratione incipiant, & cum prece finiantur.

Exordium.

Cravius Boldonus, fonti per montis vertices deorsum præcipitato subscripsit: *Perpetuo sonitu.* Fons gratiarum est oratio, actiones & opera nostra in fa-
lebrosæ, ac miseræ hujus vitæ decursu; *perpetuo sonitu,* inquam, oratione incipiant, & prece finiantur,

ut prosperum fortiantur intentum: Exemplum dedit S. Bartholomæus, qui centies de die, tot vicibus noctu ad preces genua flexit, & oravit. Hortatur idipsum sacer textus: *Non impediantur*

Textus Sacre Scripturae.

orare semper: Eccles. cap. 18. *Oportet semper orare, & nunquam deficere;* hortatur S. Lucas c. 18. Et S. Paulus 1. ad Theff. cap. 5. *Sine intermissione orate.* Et ad Coloss. 4. *Orationi instate, vigilantes in eâ, in gratiarum actione.* Tobie filio præcepit cap. 4. *Omni tempore benedic Deum, & pete a eo, ut vias tuas dirigat, & omnia consilia tua in ipso permane-*

SS. Patres.

ant. Patres audiamus: *In omni casu, in omni periculo, pro omni desiderio desiderato semper inveniemus sanctos, principiter ad orationis subsidium refugisse, quasi ibi promptius, quæ petebant, consecuturos.* Scribit S. Bonav. de perfect. Rel. lib. 2. cap. 68. *Orationis virtus hominem illuminat, nam & oratione melius solvuntur dubia, quàm inquisitione alia, citiusque panduntur*

S. Bonavent.

dantur secreta precibus, quàm studio. Docet S. Laurentius Justinianus de orat. c. 2. *Ubi assiduis orationibus pulsatur cœlum, potentia semper calcatur armorum.* Inquit S. Augustinus Serm. 28. de temp. *Hoc est remedium ejus, qui vitiorum incitamentis afluat, ut, quoties quolibet vitio tangitur, toties ad orationem fugiat, quia frequens oratio vitiorum impugnationem exstinguit:* docet S. Basilius lib. 3. sentent. *Oratio sit sine cessatione, oratio sit frequens, oratio de ore tuo non cadat, insiste orationi, surge in nocte ad precem, pernocta in oratione, rursum ora,* hortatur S. Bernardus cap. 49. Et S. Gregorius in Psal. 129. *Esto sedulus in oratione, esto in precibus importunus, esto raptor, esto violentus, ut vim etiam inferas cœlis.* Coronidem imponit S. Hieronymus ep. 12. ad Eustochium: *Nec cibi sumantur, nisi oratione præmissa, nec recedatur à mensa, nisi referantur creatori gratiæ &c. egredientes de hospitio armet oratio, regredientibus de platea oratio occurrat antequam sessio, nec prius corpusculum requiescat, quàm animam pascat.* Divinâ gratiâ invocata audiantur Conceptus.

S. Laurentius Justinianus.

S. Augustinus.

S. Basilius.

S. Bernardus.

S. Gregorius.

S. Hieronymus.

CONCEPTUS I.

Israëlitæ Gabaenorum sceleribus ad Justitiæ zelum inflammati, ulcisci DEI offensam se præparant: *Egressi sunt itaque omnes filii Israël, & partes congregati quasi vir unus de Dan usque Bersabee, & terra Galaad.* Judic. cap. 20. Ita congregati priusquam Benjamitas aggrediuntur, & invadunt, una simul in Maspha descendunt: *Quasi vir unus ad dominium in Maspha:* cur descendunt prius in Maspha? Respondet Tirinus commentario in Judicum cap. 20. *Locus orationis erat in Maspha:* ante pugnam omnium primò ad orandum conveniunt, & sic ab oratione incipientes pugnam ingressi, opus hoc cum prece inceptum, triumphis resplenduit nobilitatum. Desuper S. Cajetanus: *Optimum principium, convenire ad supplicandum Deo.* Qui precando,

Consumatio.

cando, orando, opus suum incipit, fructuose finiet, ad exoptatum scopum pertinget.

CONCEPTUS II.

In Apocalypsi cap. 1. se Christus Dei Filius: *Alpha, & Omega*, id est: Principium, & Finem intitulat: cur Principium & Finem? quare se principium nominet intelligo, à Deo enim omnia habent originem, esse, & existentiam; sed cur & finem se vocat? Ideo inquit Helias apud Nazianzenum, principium, & etiam finem se vocat: ut qui cum Deo opus bene incipit, precando, orando ante opus, divino suffragio adjutus, non aliter quàm feliciter opus finiet, desideratum intentum obtinebit; opus quàm optimè conducet, terminabitur, eventum videamus oculis. Josue c. 6.

CONCEPTUS III.

Ad urbem Jericho fortunatissimi sunt Judæi, urbem milite obarmatam, & bellicis machinis præunitam, firmiter clausam, optimè prævisam; capiunt, in potestatem suam redigunt: *Jericho clausa erat, atque munita, &c. cæperunt civitatem.* Josue cap. 6. Hi ipsi gloriosi, ac victoriosi milites, jam triumpho audaciores in Haienses vicinorum strage perterritos, nec munitionibus bellicis obarmatos, manum cogunt, sed infelicissimo eventu à Haiensibus cæsi, in fugam pulsi, indecorè terga vertere coguntur: ita Josue cap. 7. *Ascenderunt tria millia pugnatorum, qui statim terga vertentes, percussi sunt à viris urbis Hai.* Quæ est causa, quòd ad Hai paucissimis viris munitam cædantur, in fugam vertantur, qui contra tot bellatores milites, in munitissima civitate Jericho, victores exstiterunt? in utràque actione initium considerare lubeat: quali modo nempe Judæi tam ad Hai, quàm ad Jericho expugnandam, inceperunt, & causa felicitis, ac infelicitis eventus patebit: Ad Jericho dum venissent Judæi, omnium primò occupantur precibus, clamore, & vociferatione ad Deum: *Clamabit omnis populus vociferatione maximâ.* Apud Jericho auditur prius indulgentiæ sonus, prius Arca religiosè ducitur hume-

humeris Sacerdotum sublata, prius populi clamor divinum sibi
 asciscit auxilium: ergo ab expiatione, Deique placatione ince-
 ptum, felici victoriâ nobilitatum est bellum. Ast Hai invadunt
 nullâ præmissâ oratione, non circumfertur Arca, non vociferatur
 populus à Deo auxilium petiturus, hinc infelices cadunt, turpiter
 preces fundunt, victoriosi, gloriosi fuerunt: ecce ad oculum ex-
 emplum patet, preces si actionibus præmittimus, pro auxilio,
 submissò genu Deum si ante invocamus, opera si cum Deo, cum
 Alpha incipimus, Omega, felicem finem & exitum sortimur. Ini-
 tio operum si preces desint, deerit & felix eventus, emanabit opta-
 tus scopus. Expertus est Rex Saul.

CONCEPTUS IV.

David felix ac gloriosus existit victor contra Goliath. 1. Reg.
 cap. 17. Saul infelicissimè pugnat contra Philistæos, 1. Reg. cap. 13.
 David puer armis inexpertus, Saul vir grandævus, miles exerci-
 tatus erat, unde ergò Saul infeliciter ceditur, & in montibus Gel-
 boë occumbit. David triumphat victoriis, ornatur coronis; in-
 fortunatissimi sui congressûs causam indicat Saul 1. Regum 13:
Faciem Domini non placavi. S. Cajetanus legit: *Non precatus*
sum. Preces, invocationem divini Numinis non præmisit Saul,
 hinc tam infortunatus ceditur, interiit, omnia perdidit. Econtra
 David ante certamen, & omnium primò supplices ad Deum mit-
 tit, Deum pro auxilio invocat, dein fundam vibrat, lapidem fron-
 ti illidit, gigantem sternit. Audiamus Scripturam: *Tu venis ad*
me cum gladio & hasta, & clypeo, ego autem venio ad te in no-
mine Domini exercituum, Dei agminum Israel. 1. Regum 17.
 S. Chrysostomus legit: *Tu venis ad me fidens in gladio, ego in*
Deo; tu in clypeo, ego in prece. Non adedò magnæ erant Davidi
 à corpore vires, sed fuerunt maximæ à prece, ergò dum auxilia-
 res præcum manus assumit, lapide dexterè jacto, gigantem de-
 jicit; ubi novit David pro se stare preces, & hostem carere ora-
 tionis auxilio, pugnx provocationem ad se rapuit, & feliciter
 devicit: *Ego in prece.* O quantæ sunt vires orationis ad robo-
 randam

Pars II.

(D d)

randam

randam fiduciam, ad depellendam miseriam, ad reportandam victoriam! qui orationis subsidium abiecit, non est stabilis triumphus nullâ oratione firmatus, ut etiam calamitas non est stabilis, si adlit oratio afferens patrocinium, & numen reddens placatum. Ergo qui desiderat fortunatum actionis suæ exitum, à Jove, Deum orando, precando, sumat principium.

CONCEPTUS V.

Cain & Abel fratres offerunt DEO munera diversissimo eventu: *Respexit Deus ad Abel, & ad munera ejus, ad Cain autem, & ad munera illius non respexit.* Genes. cap. 4. Cur finem optimum sortitur Abel, Cain frustratur? Causalem desumit S. Ambrosius ex cap. 4. Genes. ubi Deus ad Cain iratum inquit: *Nonne, si bene egeris, recipies.* 72. Interpretes legunt: *Si bene offers:* ergo ideò Cain frustratur sine suo, vacuus meritis recedit, *ad Cain, & ad munera illius non respexit,* quia non bene obtulit, sacrificio aliquid defuit; & quid illud? Respondet Ambrosius in cap. 4. Genes. *Ante omnia debebat offerre primitias orationis;* oratio defuit, oratio non fuit præmissa, ideò malè cessit Cain, sine merito abiit. Oravit autem omnium primò Abel, munera sua Altissimo supplici prece dicavit, inde felici potitur sine, & eventu; *Respexit ad Abel, & ad munera ejus.*

CONCEPTUS VI.

Elia igneo curru ad cœlum raptus, 4. Regum 2. discipulo suo Eliseo pallium suum reliquit: Eliseus tripudians, quia pallium Eliæ habet, existimat unâ cum hoc pallio Eliæ, sibi cœlum & terram obedire debere; veniens ergo ad ripam Jordanis pallio Eliæ percutit fluminis undas, imperans, ut sibi viam, & transitum, ut olim Israëlitis, in partes sese dividendo, pararent, at sordæ aquæ Jordanis, non obediunt, susurro murmure fluere continuant, *& pallio Eliæ, quod ceciderat ei, percussit aquas, & non sunt divisa.* Secundâ ergo vice, & iteratò, pallio Eliæ Eliseus

scelus percutit, & tangit aquas Jordanis, & obedit unda, gradum silit, per medium se dividit, à dexteris, & à sinistris in parietem erigitur, iter, & viam Elisæo pandit, securum passum, ac transitum parat; *Percussit aquas, & divisa sunt huc atque illuc, & transitus Elisæus.* Quæ est causa, quod primâ vice ad tactum Jordanis se aquæ non dividant, iter, & viam non pandant, obediunt autem secundâ vice percussæ, ac tactæ? Advertit Abulensis; primâ vice Elisæus tangens aquas, nullas preces ad Deum fudit, auxilium divinum non implorâsse, hinc infructuosâ actio, surdæ aquæ, confusus Propheta. Secundâ vice, antequam aquas percuteret, preces præmisit, Deum invocavit; clamans in cœlum opem flagitat; *Ubi est Deus Elia etiam nunc?* Sic precibus præmissis, Dei auxilio invocato, quod desiderat, obtinet, eventu desiderato fruitur, obediunt undæ, transit per miraculum; oratio ergo præmissa operibus, & actionibus, eas prosperas, felices, fortunatas facit. Patet in Esther, & Judith.

CONCEPTUS VII.

Actu decretum Regis, ut pereant Judæi, valvis affixum, obvîè patuit: *Statim in Susa pependit edictum:* Esther c. 3. Mardocheus hortatur Reginam, supplicet Regi, ne pereat gens tota: difficilis hæc actio: lex erat Persis, si etiam Regina sine licentiâ prius obtentâ, ausa fuerit ad Regem ingredi, moriatur; si nunc Regina Esther ad Regem ingredi differt, terminus fatalis, dies præscriptus feralis sententiæ, elabetur. Ergo vitam propriam postponit, salutem omnium consulit Esther, sine licentiâ ad Regem ingreditur; & quid accidit? Ex horâ mentem Regis immutat, sibi affectum, populo Judaico gratiam impetrat: O felix actio! unde operi huic tam fortunatus, & exoptatus eventus? notare libet: Esther supplices suas ab oratione ad Deum incepit: *Confugit ad Dominum, pavens periculum, quod imminebat.* cap. 14. Adest S. Augustinus ep. 199. *Orantem statim exaudivit, quia cordis inspector eam verè dicere scivit.* Oratio præmissa operibus, actionem faciunt felicem, finem procurant gaudiosum,

(Dd) 2

diosum,

diosum, eventum prosperum. Judith debilis fœmina detruncat Holophernem, unde fœminæ tantæ vires, actio tam prospera? Preces præmisit: preces acuerunt gladium, roborarunt brachium, firmarunt animum: *Stetit Judith ante lectum, orans cum lachrymis, & labiorum motu, in silentio dicens: Confirma me Deus Israel, & respice in hâc horâ ad opera manuum mearum, ut sicut promissisti, Jerusalem civitatem tuam erigas, & hoc, quod credens per te fieri posse cogitavi, perficiam; audistis linguam, attendite dexteram: Cum evaginâsset illum (gladium inquam) apprehendit comam capitis ejus, & ait: Confirma me Domine Deus in hac horâ, & percussit bis in cervicem ejus, & abscidit caput ejus. Bis oravit, & bis percussit, ad opera manuum, ut Deus oculos convertat, orat, & dum exorat, felicem exitum impetrat; dum labia orationis muniuntur auxilio, reportatur victoria, triumphat fœmina.*

Epilogus.

Ergò, ut & nostræ actiones prosperæ sint, ac felices, preces ad Deum præmittamus; precando cum S. Matre Ecclesiæ: *Actiones nostras quasumus Domine, aspirando præveni, & adjuvando prosequere, ut cuncta nostra oratio, & operatio, à te semper incipiat, & per te cœpta, finiatur.*
Amen.

IN FESTO

INFESTO S. BARTHO-
LOMÆI.

CONCIO TERTIA.

Erat pernoctans in oratione. Lucæ cap. 10.

Textus.

Perseverandum est in oratione, ut impe- *Thema.*
tremus.

Sillex iteratis vicibus percussus, tandem in favillas *Incordium.*
erumpit; Academicus Lemma adscribit: *ictu non*
uno: ictus ad filicem repetendus est; ad primum,
secundum, tertium ictum si favillam negavit, dabit
tandem ad ictum decimum, vel vigesimum. Christus Salvator
noster, in sacris literis petra dicitur: *Petra autem erat Christus.*
1. ad Cor. c. 10. Hanc petram percutit, qui supplex ad Christum
orat, iteratis votis, qui petram hanc divinam pulsaverit, perse-
veranter oraverit, dabit indubiè cumulas pietatis, & clemen-
tiæ favillas. Testis Scriptura: *Et si ille perseveraverit pulsans,* *Textus Sacra*
dico vobis, etsi non dabit illi surgens eo, quòd amicus sit, propter *Scriptura.*
improbritatem tamen ejus surget, & dabit illi, quotquot habet ne-
cessarios; & ego dico vobis: Petite, & dabitur vobis; querite,
& invenietis; pulsate, & aperietur vobis; omnis enim, qui petit,
accipit, & qui querit, invenit, & pulsanti aperietur. Lucæ 11.
Undè ulterius S. Lucas cap. 18. *Oportet semper orare, & non*
desicere. Audiamus Patres: Ille, qui volebat dare, quòd pete- *Patres.*
batur, fecit, quia ille in petendo non defecit; quanto magis da-
bit Deus bonus, qui nos hortatur, ut petamus, cui displicet, si non *S. Augustin.*
petimus. S. Augustinus Serm. 5. cap. 5. de verbis Domini.

(Dd) 3

Et ite-

- Et iterum super Psalmum 65. *Ne deficias in oratione, DEUS quod concessurus est, etsi differt, non aufert. Nemo nostrum parvi pendat orationem suam: dico enim vobis, quod ipse, ad quem oramus, non parvi pendat eam, postquam egressa est ab ore nostro, ipse scribit eam in libro suo, & unum ex duobus indubitanter sperare possumus, quoniam aut dabit, quod petimus, aut quod novit melius. Ita S. Bernardus Serm. 5. in Quadrag. Vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci, idem tibi dicitur, regnum caelorum vim patitur, & violenti rapiant illud; esto igitur sedulus in oratione, esto in precibus importunus, cave ne ab oratione deficias, si dissimulat, quem rogas; esto vacillator, ut regnum caelorum accipias, esto violentus, ut vim ipsi etiam inferas caelis. Bona violentia, quam Deus non offenditur, sed placatur; proximus non laditur, sed iuvatur; peccatum minuitur, non multiplicatur, bona, inquam, violentia, quam non queritur lucrum cito periturum, sed Regnum acquiritur sine fine mansurum. Docet S. Gregorius hom. 1. in Evang. Sicut certaminis bravium non assequitur, qui antequam metam attingat, deficit, sic orationis fructu privatur, quisquis in illa non existenter importunus. Docet S. Laurentius Justinianus ligno vita.*
- Cassiodorus. c. 4. Christus vult oratores suos omnimodè importunos, humilis quippè importunitas flexit sæpè animos duros. Scribit Cassiodorus lib. 5. cap. 24. Sæpè durè differt, ut petere doceas, dissimulas audire petentem, ut facias perseverantem. Inquit S. Anselmus lib. meditationum. Qui violentior Christo fuerit, religiosior habebitur à Christo: docet S. Ambrosius Serm. 15. Peritina oratio pertingit ad finem, etsi tibi in initiis sicca, & velut saxea videatur, oleum tamen gratiarum de hoc durissimo saxo elicies, modò perseveres, modò te longior mora non dissolvat, modò tua vota dilatione non lentescant. Gillibertus Serm. 8. in Cantica. Imploratâ S. Spiritûs gratiâ desuper Conceptus dabo,*

CONCEPTUS I.

Civitas obsessa tandem ad deditorem cogitur, ut portas ^{Confirmatio.} aperiat, petitioni annuat, quando? dum constanter, perseveranter, multo tempore, ignitis globis, ac tormentorum ictibus fuit impetita. Civitas elegantissima, ac ditissima cœlum est, adaperiet tandem nobis januas suas, dabit dona & gratias, voluntati nostræ consentiet, annuet votis, postquam perseveranter ignitis precationum globis, & orationum impulsibus, constanter, perseveranter impetiverimus: videamus practicè in muliere Cananea: filiam habuit à Dæmonio obsessam, currens ergò post JESUM rogat: *Clamavit dicens ei: Misere mei Domine, Fili David, filia mea malè à Dæmonio vexatur.* Matth. 15. Christus non dignatur eam verbo: *Qui non respondit ei verbum*, imò durissimè rejecit: *Non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus.* O misera mulier! ergò penitus exclusa es, ergò cœlum tibi clausum est, ergò desolata nil impetras, non exaudieris? exaudita est tandem, impetravit humiliter petitem, largissimè gratiis divinis donatur, cœlum quàm largissimè supplicanti aperitur: *Respondens JESUS ait illi: Mulier, magna est fides tua, fiat tibi sicut vis.* Vim intulit cœlo, januas referavit, Christum Dei Filium sibi habet adstrictissimum; quando? Dum constanter, perseveranter precibus instat; ad primam repulsam, licet Christus nec verbo eam dignaretur, animum tamen non despondit; non tacet, non recedit, sed iteratò inelamat; ita ut molesta esset Apostolis: *Dimitte eam, quia clamat post nos*; graviter & severe reprehensa, atque ut canis rejecta, tamen nondum despondet animum, perseverat supplex invocando: *Etiam Domine, nam & catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa dominorum suorum.* Hac constanti precatione devictus Christus, ad nutum fit mulieri: *Fiat tibi sicut vis.* Oratio perseverans, ac constans tandem impetrat, ac obtinet intentum. *Si permanseris postulando, etiamsi non continuo accipias, accipies tandem.* Scribit S. Chrysofostomus hom. 24. in Matth.

CON-

CONCEPTUS II.

Primo Regum cap. 7. filii Israël ingentem victoriam miraculose de cælo obtinuerunt contra Philistæos: *Intonuit autem Dominus fragore magno in die illâ super Philistiim, & exterruit eos, & cæsi sunt à filiis Israel.* Tanta victoria, tam miraculosum adiutorium, quo medio Judæi impetrârunt? Impetrârunt perseverante prece Samuelis: procedentes in prælium clamant ad Samuelem: *Ne cesses pro nobis clamare, ad Dominum Deum nostrum &c. & clamavit Samuel ad Dominum pro Israel.* Nec cessavit Samuel orare, & non intermittit Deus victoriam præparare. Optimè S. Augustinus super Psalmum 65. *Ne deficias in oratione, Deus quod concessurus est, etsi differt, non aufert.*

CONCEPTUS III.

Narrat liber Exodi cap. 17. Judæos ingressos esse bellum cum Amalecitis, stetit anceps victoria longo tempore, jam vincebant filii Israël, & cæsi videbantur Amalecitiæ, brevi intervallo subiecerunt Israëlitiæ: quomodo factum, quod Judæi non continuerunt victoriam, sed mutabili eventu, jam victores, jam victi apparuerint? Causalem indicat sacer textus: tempore prælii iniecit cum Amalecitis, Moyses montem conscendit, orando pro populo suo, manum extendit, & quàm diu manus extentas Moyses tenuit, vicit Israel, dum parum remisit brachium, victus videbatur miles hebræus: *Cumque levaret Moyses manum, vincebat Israel; sin autem paululum remisisset, superabat Amalec.* Intrat hic Abulensis quaest. 29. per levationem, & extensionem manuum Moysis, orationem perseverantem, & constantem, per remissionem verò manuum, cessationem à precibus, & suffragiis, intelligens: quamdiu Moyses in prece perseveravit, manum ad Deum constanter extendit, vicit Israel, dum cessat, vincitur; in exemplum: oratio perseverans tandem impetrat, ac obtinet votum suum, etsi iustus Deus differt, non aufert: audiatur Abulensis: *Moyses*

Moyſes tunc videbatur iſtanter orare, & cum deprimebat manus, vincebantur Iſraelita, eò quòd tunc videbatur ceſſare ab interceſſione pro eis. Advertentes hoc Aaron & Hur locii Moyſis: ſuſtentabant manus ejus ex utrâque parte, & factum eſt, ut manus ejus non laſſarentur uſque ad occaſum ſolis, fugavitque Joſue Amalec, & populum ejus in ore gladii. Ut perfeveranter Moyſes manus elevabat, indefinenter orat, optatam ex integro victoriam obtinet, & triumphum. Ecce exemplum; non differamus preces, ſed perfeveranter orantes permaneamus, & certum obtinebimus ſolatium, exauditi triumphabimus.

CONCEPTUS IV.

Absolon occiſo fratre Ammon, proſcribitur à Parente Davide, qui Absolon fugit ad Itholomai filium Ammiur, Regem Geſſur. 2. Regum 13. Ibi abiectus in exilio ſcelus ſuum lugebat, omnem lapidem movit Joab Davidis belli Dux, ut apud Regem Absoloni gratiam impetraret, Rex patricidium dimitteret, exulem revocaret, in conſpectum iterum admitteret; tandem omnino Joab, quod rogaverat, impetrat; *Ecce placatus feci verbum tuum, vade, & revoca puerum Absolon.* 1. Regum 14. Scire opus eſt, quando Joab exauditus eſt, & gratiam Absoloni obtinuit, fors primis octo diebus, fors primo menſe, aut ſaltem primo quadrante anni? longius inſtitit Joab, toto nempè triennio: *Fuit ibi tribus annis.* 1. Regum 13. Per tres annos integros Joab importunè, ac moleſtè Regem pro exule ſupplicabat: *Oravit occultè pro illo, ut rediret in terram Iſrael,* inquit Abulentiſis quæſt. 15. Tandem exauditus impetravit reo veniam: *Ecce placatus feci verbum tuum, vade & revoca puerum Absolon.* Oratio perfeverans certò impetrat, honeſta pertinacia, dum generat ad ſpeciem ſaſtidium, extorquet votum. Oratio in modum imperantis ſupplicat, & in modum ſupplicis vim affectat; energia orationis, perfeverantia eſt. Gratà vi in Deum quodammodo prævalet oratio, ſi indefeſſà perfeverantiâ obarmetur, & fiducia religioſa muniatur.

Pars II.

(Ee)

CON-

Marci cap. 7. Jairus filia ferè animam agentis acri dolore percussus, ad Christum Dominum involat, ad genua supplex pro-
 cidit, & obsecrat: *Filia mea in extremis est, veni, impone ma-
 num tuam super eam, ut salva sit, & vivat.* Orantem Chri-
 stus sequitur, imò, ut melius dixerim, comitatur: *Et abiit cum
 illo.* Non minus in extremis, & ad mortem decubuit Lazarus,
 per expressum sorores Lazari Christo Servatori, utique pro eo
 deprecantes, periculum denunciant: *Domine, ecce quem amas,
 infirmatur.* Joann. 11. JESUS, quamvis faveret huic nobili fa-
 milia, tamen ocius non venit, ut sorores precabantur, *sed man-
 sit in eodem loco duobus diebus:* quis causam dicet, cur eos, quos
 diligebat, statim non exaudivit, ad infirmum sanandum ocius
 non venit? venit autem incunctanter ad Jairum ejus filium sanan-
 do, ac vitæ restituendo? Lego quidem sorores Lazari misisse nun-
 cium, infirmitatem fratris supplicando intimasse, ast iteratò pre-
 ces repetiisse, in oratione perseverasse, non lego, omittunt pre-
 ces ad Servatorem, ut veniat, & medicus tardat. De Jairo autem
 inquit Marcus: *Procidit ad pedes ejus, & deprecabatur eum mul-
 tum, dicens: quoniam filia mea in extremis est.* Notare libet:
deprecabatur eum multum: preces iteratò repetiit, in oratione,
 & supplici sua postulatione constans perseveravit, & ad votum
 habuit medicum; hoc factò nobis datur intelligi, quàm sit magna
 perseverantis orationis valentia, & quàm non fraudetur votis,
 assidua, ac multa precum instantia.

CONCEPTUS VI.

Luca cap. 18. teste, cæcus quidam juxta viam sedens, ad
 Christum preces fudit, ut visum reciperet: *Clamavit dicens: JE-
 SU, Fili David, miserere mei:* benignissimus Dominus omnino
 precibus annuit, visum dedit, & tenebrarum caliginem depulit:
& confestim vidit: Transi nunc mente ad alium cæcum, Joann.
 cap. 9. hunc Christus ad aquas natatorias Syloë mandat, in qui-
 bus se lavet: *Vade, lava in natatoria Syloë.* Hunc à nativitate
 cæcum confestim non fecit videntem, uti fecit videntem cæ-
 cum

cum illum ad viam: promptiorem se Christus erga hunc, quam erga illum exhibet, quæ causa subest, quòd IESUS adeò promptus sit in vota miseri cæci in via? causa fuit perseverans oratio, precatio continuata: ubi alter, si fors signo misericordiam à Servatore poposcit, de reliquo mutus confidet: Audiamus S. Lucam: *Cæcus quidam sedebat secus viam mendicans, & cum audiret turbam prætereuntem, interrogabat quid hoc esset? dicunt autem ei, quòd IESUS Nazarenus transirèt, & clamavit dicens: IESU, Fili David, miserere mei, & qui præteribant, increpabant eum, ut taceret, ipse verò multò magis clamabat: Fili David miserere mei; stans autem IESUS iussit illum adduci ad se. &c. Et dixit IESUS ei: respice, fides tua te salvum fecit, & confestim vidit.* Ecce continuata oratio, perseverans precatio IESUM stitit ad gratiam, ad misericordiam impertiendam. Ubi oratio sollicitavit aspectum, fugit caligo, ubi ora taciturnitate signata, & lumina diutius clauduntur; perseverans oratio fert fructum in flore, qui certò certius maturescet in tempore. Optimè scribit Enodius lib. 5. ep. 14. *Percipio spe futura, te deprecor.* Ex Evangelio liquet: *Propter improbitatem ejus surget, & dabit illi, quotquot habet necessarios.* Lucæ 11. Amicus Deus, importunâ prece, veluti lassatus, quod exoratur, dilargitur. Suavissimè S. Chrysostologus Serm. 39. *Negare noluit, qui sibi etiam neganti, qualiter extorqueretur, ostendit.* Nempè prece perseverante.

Hortor ergò cum S. Chrysostomo hom. 24 in Matth. *Per Epilogus.
mane in quærendo, atque pulsando, & absque
ambiguitate percipies.*

Amen.

(E e) 2

SEPTEM.